

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในยุคปัจจุบันที่ทราบกันว่าเป็นยุคที่โลกเข้าสู่สหัสวรรษใหม่ เป็นยุคที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ส่งผลต่อการดำรงชีวิตและการศึกษา จากการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ก่อให้เกิดวัฒนธรรมใหม่ ๆ ในสังคมไทย การติดต่อสื่อสารที่เจริญก้าวหน้า เทคโนโลยีที่ทันสมัย มีการติดต่อสื่อสารที่รวดเร็วและเป็นที่ยอมรับกันมากขึ้น คือ อินเทอร์เน็ต ซึ่งเป็นการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษเป็นหลัก ภาษาอังกฤษจึงเป็นภาษาที่สำคัญมาก ดังนั้น สิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ในสังคมลักษณะดังกล่าวย่อมต้องมีการติดต่อสื่อสาร และแข่งขันกันในการดำเนินการทางธุรกิจรวมถึงการร่วมมือช่วยเหลือแลกเปลี่ยนกันในด้านต่าง ๆ มากขึ้น ในการพัฒนาสังคม ประเทศชาติ เพื่อสามารถที่จะแข่งขัน และร่วมมือกับสังคมโลกได้นั้น สิ่งสำคัญประการหนึ่ง คือ การพัฒนาบุคลากรของประเทศชาติให้มีความรู้ และทักษะในด้านภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษเป็นภาษาหนึ่งทั่วโลกรใช้ในการสื่อสารเป็นภาษาสากล (กรมวิชาการ, 2539 : คำนำ)

แม้ว่าประเทศไทยมีการพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตรภาษาอังกฤษให้เป็นไปตามกระแสแห่งความต้องการของสังคมและตามพัฒนาการเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษามาโดยตลอด นับตั้งแต่หลักสูตรการศึกษาปี 2503 ที่กำหนดให้นักเรียนทุกคนเรียนภาษาอังกฤษ ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จนถึงมัธยมศึกษา จากการศึกษาผลการนำหลักสูตรไปใช้ของกระทรวงศึกษาธิการ พบว่า ระดับประถมศึกษาปีที่ 1-4 มีโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานครจำนวนมากเปิดสอนภาษาอังกฤษ ในเวลาต่อมาได้มีการนำเสนอคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 28 ตุลาคม 2518 ให้โรงเรียนเปิดสอนภาษาไทยเพียงภาษาเดียวในระดับประถมศึกษาตอนต้น (กรมวิชาการ, 2544 : บทนำ)

การสอนภาษาอังกฤษในหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา พุทธศักราช 2544 จัดให้ภาษาอังกฤษเป็นสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ผู้เรียนต้องเรียนทุกคน และต้องนำผลมาตัดสินผลการเรียน ทำให้เกิดปัญหาในการจัดการเรียนการสอนให้ได้มาตรฐาน กระทรวงศึกษาธิการได้พัฒนาหลักสูตร และการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมยิ่งขึ้นโดยให้ตระหนักถึงความสำคัญ และเห็นความจำเป็นในการที่จะพัฒนาขีดความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษของคนไทย ให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยได้ปรับปรุงหลักสูตรและกระบวนการ

เรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในการสื่อสารให้มีพื้นฐานภาษาอังกฤษอย่างเพียงพอที่จะศึกษาต่อ หรือใช้ในงานอาชีพของตน โดยจัดทำหลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2544 โดยเน้นให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความสามารถในการสื่อสารได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับสถานการณ์ ได้มีการประกาศใช้หลักสูตรและกำหนดให้จัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ โดยมีความคาดหวังว่า เมื่อผู้เรียนเรียนภาษาต่างประเทศอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่ระดับประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษา จะทำให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับสูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก สามารถถ่ายทอดความคิด และวัฒนธรรมของไทย ไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ และมีประสิทธิภาพ (กรมวิชาการ, 2544 : 5)

การสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยในระดับมัธยมศึกษาในปัจจุบันเป็นการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ (Foreign Language) ไม่ใช่การเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (Second Language) โดยมุ่งเน้นไปที่การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งมีเป้าหมายหลัก คือ การพัฒนาให้นักเรียนมีทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2539 : 9-10) แต่การเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เน้นการพัฒนาทักษะเพื่อการสื่อสารยังประสบปัญหาต่าง ๆ มากมาย ทั้งนี้เนื่องจากในสังคมไทยมีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในห้องเรียนเท่านั้น ผู้เรียนไม่มีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนเลย ครูยังมีพฤติกรรมการสอน โดยยึดตัวครูเป็นศูนย์กลาง นักเรียนไม่มีโอกาสแสดงออก หรือไม่มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน ครูมักมุ่งสอนเนื้อหา กฎเกณฑ์ โครงสร้างทางไวยากรณ์ คำศัพท์ และการสอนอ่านมากกว่าการสอนทักษะการฟัง การพูด และการเขียน ส่งผลให้นักเรียนไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารตามสถานการณ์จริงได้ ซึ่งจะเห็นได้จากการรายงานผลการประเมินคุณภาพการศึกษาขั้นพื้นฐานเพื่อการประกันคุณภาพผู้เรียน (Local Assessment) ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2549 (รายงานผลการประเมินคุณภาพการศึกษาขั้นพื้นฐานเพื่อการประกันคุณภาพผู้เรียน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบุรี เขต 1, 2549) ซึ่งนับว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยเฉลี่ยยังไม่เป็นที่น่าพอใจ แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ อยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานอย่างมาก โดยเฉพาะด้านทักษะการใช้ภาษาในการสื่อสาร นับเป็นปัญหาวิกฤติที่ควรได้รับการดูแลและปรับปรุงแก้ไขอย่างเร่งด่วน

ผลรายงานการนิเทศติดตามการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบุรี เขต 1 พบว่า นักเรียนยังไม่สามารถใช้ทักษะทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน แม้กระทั่งการออกเสียงคำศัพท์และประโยคยังไม่ถูกต้อง และไม่เข้าใจความหมายของคำศัพท์และประโยค จึงเป็นปัญหาเร่งด่วนเพราะการสื่อสารด้วยภาษาเปรียบเสมือนกุญแจดอกสำคัญไขไปสู่ความฉลาด ความรอบรู้และความเจริญงอกงามทางสติปัญญา เห็นสมควรให้

มีการใช้กิจกรรมในการสอนภาษาอังกฤษที่มีความสนุกสนาน จูงใจและเสริมทักษะการใช้ภาษาให้ดียิ่งขึ้น เป็นการสนองต่อเรื่องของความแตกต่างระหว่างบุคคล เพราะการที่นักเรียนได้เรียนในสิ่งที่ตนเองชอบ เรียนอย่างมีความสุข โดยเรียนผ่านเรื่องราวที่ไม่เครียด อันจะทำให้ผู้เรียนรู้สึกว่าตนเองไม่ได้เรียนอะไร แต่ได้ประโยชน์จากการเรียน ทำให้จำทั้งคำและประโยคได้ดีกว่า เพราะเป็นการเรียนรู้ที่มีความหมาย ประโยค และคำในเนื้อหาของเนื้อเรื่องมุขตลก (Funny Jokes) เป็นคำที่ใช้ได้ในชีวิตประจำวัน เหมาะสมกับความสามารถของแต่ละบุคคล ภาษาอังกฤษเป็นวิชาทักษะ การสอนภาษาอังกฤษจึงต้องให้ผู้เรียนได้ฝึกบ่อย ๆ เพื่อให้เกิดทักษะการใช้ภาษา การที่จะให้นักเรียนอ่านได้นั้นจะต้องอาศัยเนื้อหา และวิธีสอนเป็นสื่อให้นักเรียนได้ฝึกและทบทวน จนเกิดทักษะมีพัฒนาการที่ดี แผนการเรียนรู้เสริมทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้เนื้อเรื่องมุขตลกเป็นสื่อ (Funny Jokes) ใช้ศัพท์เฉพาะเป็นสื่อการเรียนการสอนประเภทหนึ่ง ที่สามารถส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติ เกิดความรู้ความเข้าใจ และมีทักษะเพิ่มขึ้น

จากความเป็นมาและความสำคัญดังกล่าวผู้วิจัยจึงต้องการทดลองศึกษาเพื่อหาประสิทธิภาพ และกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิผล โดยการให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาเพื่อนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน โดยคาดว่าผลจากการศึกษาในครั้งนี้จะเป็นประโยชน์สำหรับนักเรียน และครูผู้สอนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยใช้เนื้อเรื่องมุขตลกเป็นสื่อ กับวิธีปกติ
2. เพื่อเปรียบเทียบความพึงพอใจทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษ โดยใช้เนื้อเรื่องมุขตลกเป็นสื่อ กับวิธีปกติ

สมมติฐานของการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยใช้เนื้อเรื่องมุขตลกเป็นสื่อ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนแบบปกติ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยใช้เนื้อเรื่องมุขตลกเป็นสื่อ สูงกว่าการสอนแบบปกติ

4. ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยใช้เนื้อเรื่องมุขตลกเป็นสื่อ สูงกว่าได้รับการสอนแบบปกติ

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโยธินบูรณะ เพชรบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบุรี เขต 1 จำนวน 48 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง คือ กลุ่มประชากรนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโยธินบูรณะ เพชรบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบุรี เขต 1 ซึ่งกำลังเรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 จำนวน 2 ห้องเรียน ห้องเรียน 3/1 จำนวน 25 คน ห้องเรียน 3/2 จำนวน 23 คน

2. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้เนื้อหาภาษาอังกฤษ ตามหลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2544 สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.1 แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้เนื้อเรื่องมุขตลกเป็นสื่อ จำนวน 10 แผน

3.2 แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยวิธีปกติ จำนวน 10 แผน

3.3 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

4. ระยะเวลาในการวิจัย

ทำการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 โดยใช้เวลาในการทดลอง 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ครั้ง ๆ ละ 1 ชั่วโมง รวม 12 ชั่วโมง เริ่มทำการทดลองตั้งแต่วันที่ 24 สิงหาคม 2552 ถึงวันที่ 16 กันยายน 2552 (โดยใช้เวลาสอนแผนละ 1 ชั่วโมง ทดสอบก่อนเรียน 1 ชั่วโมง และหลังเรียน 1 ชั่วโมง)

5. ตัวแปรในการวิจัย

5.1 ตัวแปรต้น (Independent Variable) คือ วิธีสอนภาษาอังกฤษ 2 วิธี

5.1.1 วิธีสอนโดยใช้เนื้อเรื่องมุขตลก

5.1.2 วิธีสอนโดยใช้เนื้อเรื่องปกติ

5.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variable) มี 2 ตัว คือ

5.2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้เนื้อเรื่องมุขตลกเป็นสื่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

5.2.2 ความพึงพอใจทางการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้เนื้อเรื่องมุขตลกเป็นสื่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

นิยามศัพท์เฉพาะ

การสอนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความรู้และทักษะการใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารอย่างมีความหมายกับเจ้าของภาษาอังกฤษ ด้วยการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนได้อย่างถูกต้องเหมาะสมตามหลักภาษา และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

แผนการจัดการเรียนรู้เสริมทักษะภาษาอังกฤษ หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้เสริมทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้เนื้อเรื่องมุขตลกเรื่อง Let's get a free haircut, The funeral, Very good boy, Speaking with the burglar, My wife, Okay, I give up, That what friends are for, Off you go, And now what และ I couldn't help it เป็นสื่อที่ผู้วิจัยสร้างและพัฒนาขึ้นเพื่อนำไปทดลองสอนนักเรียน

แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง แบบวัดทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้ข้อสอบที่ผู้วิจัยสร้างและพัฒนาขึ้น

วิธีสอนโดยใช้เนื้อเรื่องมุขตลก หมายถึง การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้เนื้อเรื่องมุขตลกเป็นสื่อ ทำให้ผู้เรียนที่ได้เรียนรู้เกิดการผ่อนคลายจากการเรียน ทำให้ขบขัน หัวเราะ นึกอยากหัวเราะหรือชวนหัวเราะ และเกิดการเรียนรู้อย่างมีความสุข

วิธีสอนโดยใช้เนื้อเรื่องปกติ หมายถึง การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยใช้เนื้อเรื่องคำศัพท์ และรูปประโยค เช่นเดียวกับเนื้อเรื่องมุขตลก แต่นำมาเรียบเรียงใหม่โดยเน้นทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยไม่มีมุขตลก

นักเรียน หมายถึง นักเรียนโรงเรียน โยธินบูรณะเพชรบุรี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบุรี เขต 1 ที่กำลังเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552

แบบวัดความพึงพอใจ หมายถึง แบบวัดความรู้สึก ความคิดเห็นของผู้เรียนที่ผู้วิจัยสร้างและพัฒนาขึ้นเพื่อนำไปใช้กับนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษ กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมโรงเรียน โยธินบูรณะเพชรบุรี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบุรี เขต 1 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552

เนื้อเรื่องมุขตลก (Funny Jokes) คือ เนื้อเรื่องที่ทำให้ผู้อ่าน ขบขัน หัวเราะ เพื่อสร้างความผ่อนคลายในขณะใดขณะหนึ่ง

เนื้อเรื่องปกติ คือ เนื้อเรื่องที่สร้างขึ้นจากการใช้คำศัพท์ และรูปประโยคเช่นเดียวกับเนื้อเรื่องมุขตลกแต่นำมาเรียบเรียงใหม่โดยเน้นทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยไม่มี มุขตลก

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโยธินบูรณะเพชรบุรี ได้รับการพัฒนาการเรียนภาษาอังกฤษดีขึ้น จะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้นด้วย
2. ทำให้ทราบถึงความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโยธินบูรณะเพชรบุรี ได้รับการพัฒนาการเรียนรู้อังกฤษโดยใช้เนื้อเรื่องมุขตลกเป็นสื่อ และจะส่งผลให้เกิดการเรียนรู้ที่มีความสุข
3. เป็นแนวทางการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ที่มุ่งส่งเสริมทักษะการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นอื่น ๆ
4. เป็นแนวทางการทำวิจัยในด้านการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนักเรียนต่อไป

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

